

LA CAÇA : UNA ACTIVITAT PALEOLÍTICA EN PLE SEGLE XX

Ara fa uns cinc mil anys l'home esdevenia agricultor i pastor. A poc a poc deixava de ser un animal indefens al bell mig de la natura, i es convertia en un ésser capaç de produir el seu propi aliment. En aquesta nova etapa, la recol·lecció de plantes i la caça d'animals silvestres perdien el caràcter d'activitat de supervivència, i esdevenien una activitat marginal, de tipus complementari.

Actualment, la caça és una activitat de lleure, fomentada per les armeries, les quals exciten els instints ancestrals desats a la nostra memòria genètica.

Fa més de 2000 anys que Estrabó (-63 ac, 19 dc) comentava que un esquirol podia travessar la península ibèrica sense necessitat de baixar dels arbres. Avui, no tan sols hem perdut aquelles boscúries, sinó que esdevé difícil poder observar un esquirol; l'excessiva pressió de la caça ha damnat fortament les seves poblacions.

No hi ha cap mena de dubte de l'impacte de la caça sobre els animals silvestres, especialment ocells i mamífers. Prova d'això és el fet que a tots els països existeixen lleis per a la protecció de les espècies animals. La caça mata, i la mort és el primer pas per a l'extinció animal. Però no n'hi ha prou amb la protecció de les espècies si hom no garanteix la conservació de llurs hàbitats. A Catalunya trobem lamentables exemples que posen de manifest la inoperància de les mesures proteccionistes. Així, mentre hom declara el gall fer com a espècie protegida definitivament, el mateix departament autoritza brutals tals forestals que destrueixen tota possibilitat de supervivència per als galls fers. De la mateixa manera, la major part del Pirineu és considerada Reserva Nacional de Caça, amb un servei de guarderia específic, i, en canvi, són explotades abusivament les darreres avetoses i pinedes de pi negre centenàries que arreceren una bona colla d'espècies animals protegides. Situacions com aquesta demostren una escassa sensibilitat i coneixement de la problemàtica real que afecta un poblament faunístic determinat. En definitiva, tot queda reduït a l'aplicació d'una política de galeria que no compromet.

Després de la destrucció dels hàbitats naturals, la problemàtica més important de la caça és producte de la manca d'educació dels caçadors. Aquesta activitat, qualificada d'esport, és regulada per la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i es pot practicar amb una simple llicència que hom obté per una mòdica quota. No hi cal cap coneixement previ, tot i l'existència d'una llei i d'un reglament de més de cent articles i d'una llista de més de 350 espècies protegides. És evident que per poder practicar la caça calen uns coneixements teòrics i pràctics que requereixen un aprenentatge important. No només per poder distingir un enganyapastors d'una becada, o una àliga d'un tudó, sinó per conèixer tota la normativa que regula l'activitat cinegètica.

De fet, hi ha una bona colla d'esports la pràctica dels quals exigeix l'obtenció d'una llicència després d'aprovar un curs teòric i pràctic. I en alguns països, cas d'Alemanya, els caçadors han de passar per un aprenentatge obligatori d'un any.

En el nostre país l'administració no s'ha atrevit a regular, controlar i exigir l'educació dels caçadors, fet que només és comprensible a partir de la por a les represàlies del col·lectiu, i perquè, cal dir-ho, es tracta d'un exèrcit armat que l'any 1986 fou censat en 135.426 persones.

Sens dubte l'estat de les poblacions animals és un dels millors indicadors de la sanitat d'un paisatge. Les pintures ruprestes amb escenes de caça palesen l'abundor de la fauna silvestre en aquell període.

La recerca científica posa de manifest que l'evolució d'alguns poblaments animals es veu contundentment afectada per la caça. En aquest número de **(ciència)** hom en recull l'opinió d'alguns zòlegs experts. Però existeixen raons ètiques i socials per manifestar-se en contra de la caça tal i com és definida en el nostre país. En tot cas, hauria de ser una activitat compatible amb la protecció de la fauna i el desenvolupament de certes àrees rurals. L'impacte de la caça sobre la fauna no és una falòrnia, sinó una realitat internacional que pateixen els vertebrats de gran part d'Europa.

A nivell europeu existeixen col·lectius presidits per científics prestigiosos, com és el cas de l'Association Nationale pour la defense des droits des non-chasseurs et le respect du patrimoine naturel i del professor **Th. Monod**, la qual compta entre els seus membres amb figures del món cultural, com **Marguerite Yourcenar**, **Robert Hainard**, **Alain Bombard**, etc. Cal assenyalar també l'European Federation Against Hunting, presidida pel professor **Carlo Consiglio**. Aquest moviment encara no ha despertat a Catalunya.

Potser per aquesta raó l'administració es pot permetre el luxe de ser reticent a l'hora de facilitar dades sobre la cacera a Catalunya. En aquest sentit, hem de palesar el nostre enuig davant la negativa de subministrar les dades públiques sobre les captures, per àrees privades de caça, per part dels tècnics de la Direcció Gral. de Política Territorial, sol·licitades per (ciència).

L'**Homo Sapiens** no respecta la vida. Guerres, etnocidis, ecocidis, opressió i mort són algunes d'aquestes manifestacions històriques de menyspreu per la vida. Avui no hi ha cap necessitat de nodrir-se de la fauna salvatge que ens envolta. El Paleolític fa anys que va acabar. Avui s'imposa el respecte per l'herència que hem de transmetre a les generacions futures. L'abolició de la caça fóra una mesura educativa per reduir la violència que sacseja l'espècie humana. Potser, com ja preconitzà **Leonardo da Vinci**, "hi haurà una dia en què matar un animal salvatge serà considerat un delictes com ho és matar un home".

Jordi Miralles